

Vanachter een bakstenen muurtje kijkt ze toe hoe de vuurballen langs haar heen vliegen. Bij elke bal verdampen er een paar zweetdruppels op haar gezicht.

‘Emily, kom eens helpen!’ hoort ze George door haar oortje roepen.

‘Ben je gek? Als ik opsta, word ik levend gebarbecued!’ Het muurtje waarachter ze zich verschuilt maakte ooit deel uit van een huis. Nu is er niet meer over dan een stapel stenen van een meter hoog. Voorzichtig gluurt ze over de rand en kijkt naar het kolossale monster dat vuurballen na vuurballen uitspuugt. Het lijkt wel alsof hij een gewaad van vlammen draagt. Hij ziet haar ook en ze kan nog net op tijd wegduiken. Gelukkig kan het muurtje een hoop hebben. Rechts van haar rennen George en Anna met hun watergeweren. Het ziet er bijna komisch uit, een kale man op leeftijd en een blonde moeder die samen ten strijde trekken, ware het niet dat ze het monster wel op afstand weten te houden.

‘Emily, kom!’ roept George nog een keer. ‘Jij hoort de ouders en zwakkeren te beschermen!’

‘Oud? Wie noem je oud?’ schreeuwt Anna tussendoor.

George negeert haar. ‘Mil, kom nou!’

‘Nee! Dat beest heeft het op mij gemunt!’

‘Dat kan helemaal niet, zo is het spel niet ingesteld. Kom op, zo ver zijn we nog nooit gekomen!’

‘Verdomme George, jij bent niet degene met hitte onder de voeten.’

Geen reactie. Intussen lijkt de vlammenregen ook gestopt. Voorzichtig gluurt ze langs het muurtje. Het beest staat compleet stil.

‘Snel!’ roept Anna. ‘Hij verzamelt energie!’

Emily springt op. Ze rent naar een heuvel en graait het eerste de beste watergeweer mee dat ze tegenkomt. In haar ooghoek ziet ze het monster langzaam naar haar toedraait. Ze schiet recht in zijn gezicht. Dat moet toch wel iets uitrichten? Ongelovig

kijkt ze toe hoe het beest niet eens stokt in zijn bewegingen. De volgende vuurbal wordt alweer gevormd. Links, rechts, nergens een schuilplaats.

Dan scheurt de hemel open. Op het monster na kijkt iedereen naar boven.

‘Kijk jongens, het is kerst.’

Emily kijkt om zich heen, maar ziet Slack nergens. Uit de scheur in de hemel vallen eerst een paar sneeuwvlokken, maar vlak voordat het monster de vuurbal afvuurt, stort er een lawine aan sneeuw en ijs boven op hem. Onder een luid gesis kijken ze toe hoe de vlammen van het monster doven.

‘Mooi hè?’ fluistert Slack vlak achter haar.

Ze draait zich om en kijkt hem geïrriteerd aan. ‘Ik denk niet dat dit helemaal volgens de regels is. Wij hebben een watergeveer en jij komt hiermee aanzetten.’

Slack haalt zijn schouders op. ‘Winnen is winnen, toch? IJs is ook water. Kom, we zijn bijna bij het einde.’

George en Anna komen ook aangelopen.

‘Heb jij die sneeuw ontworpen?’ vraagt George, een tikkie ja-loers.

Slack zwijgt. Langzaam loopt hij naar de ingang van de grot, vlak achter het inmiddels bevroren monster.

‘Sorry, ik moet gaan,’ zegt Anna plots. ‘Mijn jongste is wakker. Ik spreek jullie later, oké?’ Na een flits is ze weg.

George zet zijn bril recht en haalt zijn schouders op. ‘Zullen we morgen maar verder gaan? Ik moet nog even aan het werk.’

Emily knikt. ‘Ik ga naar het centrale gedeelte, misschien wil iemand nog een rustig bordspelletje spelen. Jij, Slack?’

‘Mij niet gezien, jij wint altijd.’

‘Pff, het gaat bij jou altijd om winnen. Saai hoor.’

Slack slaat zijn armen over elkaar en kijkt de andere kant op. ‘Ik moet nog iets uitzoeken.’

Demonstratief slaat ze ook haar armen over elkaar. ‘Jij moet steeds wat uitzoeken. Je gaat weer wat Versa-spellen hacken zeker?’

‘Nee, geen zin in. Vind jij het niet gek?’

‘Wat?’

Hij wijst naar het bevroren monster. ‘Dat dat beest jou moest hebben. Hij kéék niet eens naar ons. Wat maakt jou zo speciaal?’

‘Foutje van het spel zeker. Ik ga terug naar het centrale gedeelte, Slack. Veel plezier met uitzoeken. Tot morgen.’

Slack knikt slechts.

Ze opent het menu en drukt met haar hand op het centrale-gedeelte-icoon. De wereld flitst.

Ze verschijnt midden in het centrale gedeelte op het grasveld. De zon gaat onder, maar het is nog druk. Ze loopt langs een groepje jonge mensen, die het over de laatste update hebben en passeert twee mannen van middelbare leeftijd die druk in gesprek zijn over voetbal. Dan ziet ze een Robin staan. Die kijkt geïnteresseerd om zich heen, maar wel naar het luchtledige.

‘Dag Robin.’

‘Dag Emily. Hoe kan ik u helpen?’

‘Schaken, geavanceerd.’

‘Geen actieve spelers gevonden. Wilt u wachten?’

‘Nee.’

‘Kan ik u nog ergens anders mee van dienst zijn?’

‘Nee.’

‘Tot ziens.’ De Robin gaat door met lachend om zich heen staren.

Emily kijkt een tijdje aandachtig naar de Robin. Ze weet dat...